

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 57 16 Μαρτίου 2001

Σύμβολα καί ἐμπειρίες

Υπάρχουν κάποια σύμβολα, πού ἐπιβάλλονται τεχνητά ἀπό τίς ποικίλες σκοπιμότητες. Ἀπό τόν πολιτικό προγραμματισμό, τίς κοινωνικές ἀντιπαρατάξεις ἢ τήν ἐμπορική διαφήμιση. Καί ὑπάρχουν σύμβολα, πού ἀναδύονται ἀπό τό ἀπύθμενο ὄρυχεῖο τῆς ψυχῆς, πού καθιερώνονται γιά νά ἀποτυπώσουν στίς συνειδήσεις καί στή βίβλο τῆς ἱστορίας τίς δυνατές καί δυναμικές ἐμπειρίες, πού πλούτισαν καί καταξίωσαν τίς ὑπάρξεις. Τό «εἶναι». Καί τήν «πορεία».

Πρῶτος καί ἀσύγκριτος στόν πίνακα τῶν συμβόλων, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ μας. Τό σύμβολο τῶν συμβόλων. Τό σῆμα τῆς μεγάλης στροφῆς στήν ὀδυνηρή περιπέτεια τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ σφραγίδα τῆς ἀνεπίστροφης ἀλλαγῆς. Ὁ κρουνός τῆς θείας Ἀγάπης. Ὁ ὁδηγός πρὸς τήν μεγάλη, τήν ἀγαπητική ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ-Πατέρα. Ὁ δείκτης τῶν ἀνοικτῶν, ὁλοφώτεινων ὀριζόντων τῆς αἰωνιότητος.

Οταν προσηλώνουμε τό βλέμμα καί τά σκιρτήματα τῶν καρδιῶν μας στό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας, ὅπως τό κάνουμε τοῦτες τίς μέρες, δέν κάνουμε πράξη μονοσήμαντη. Δέν ἀναπλάθουμε, μόνο, τό

κομμάτι της ιστορίας, πού ξεκίνησε από τον κήπο της Γεθσημανή, γιάνά καταλήξει στο φρικτό Γολγοθά. Μέ φόντο αυτή τήν αίματηρή πορεία και τήν τραγική καταληκτική της φάση, αναπλάθουμε τό σύνολο τών γεγονότων και έπανατοποθετούμε τόν έαυτό μας, τή συνείδησή μας, τά βιώματά μας και τά αίσθήματά μας, στόν πίνακα της έγκόσμιας και της υπέρκόσμιας πραγματικότητας.

Α’τενίζοντας τό Σταυρό, προσμετρούμε τό μέγεθος της ανθρώπινης Άλλοτριώσης. Φωτογραφίζουμε τή μανία τών Γραμματέων και τών Φαρισαίων, τήν ιδιοτέλεια τών τοπικών άρχόντων και τών εκπροσώπων της παγκοσμιοποιημένης αύτοκρατορικής εξουσίας. Συνάπτουμε στήν εικόνα τήν άνευθυνότητα της άπονευρωμένης ανθρώπινης μάξας. Δακτυλοδεικτούμε τά ποταπά κριτήρια, πού φτάνουν στήν έσχατη έκπτωση, νά έπευφημούν τόν έγκληματία και νάζη-τούν τή θανατική καταδίκη του Δίκαιου.

Σκύβοντας και καταθέτοντας προσκύνηση στό Σταυρό του Χριστού μας, νοιώθουμε νά μάς τυλίγει ή θαλπωρή της θείας Άγάπης. Της άπέραντης Άγάπης. Της μοναδικής και άπροσμέτρητης Άγάπης. Πού έκφράστηκε και ένεργοποιήθηκε μέ τό μυστήριο της Σάρκωσης του Λόγου και μέ τήν έκούσια μεγάλη Θυσία. Βιώνουμε βαθειά, ύπαρξιακά και σωστικά, όλο τό φάσμα τών περιστατικών. Μένουμε έκστατικοί παρατηρητές και μελετητές στήν κάθε ιστορική εικόνα και στό κάθε μήνυμα, πού συνοδεύει τό κάθε βήμα του Θεανθρώπου Χριστού μας από τό λίκνο της Βηθλεέμ στόν τόπο της Σταύρωσης και από τό κενόμνημείο στή Βηθανία της Άνάληψης.

Ο’λα τά περιστατικά μάς μιλούν. “Όλα τά πρόσωπα μάς έρμηνεύουν πτυχές της ανθρώπινης φθοράς και της θείκης τελειότητας. “Όλα τά στοιχεΐα, πού πέρασαν στόν καμβά της μοναδικής αύτης ιστορικής έμπειρίας, μάς σηματοδοτούν τό δρόμο και μάς χειραγωγούν στήν «καινή κτίση» του Θεού.

Η προσκύνηση του Σταυρού, πού ή Έκκλησία μας τήν έχει θεσπίσει και τήν έχει προγραμματίσει, γιάνά γίνεται στή μέση της μεγάλης Τεσσαρακοστής, της περιόδου, πού ξεκινάει μέ τό πένθος της καρδιάς μας και φτάνει στήν «έορτή έορτών και πανήγυρη πανηγύρεων», στή χαρά του Πάσχα, έχει αύτό τό βαθύ νόημα. Είναι αύτή ή ζωογόνα γεύση. Αύτή ή υπέρβαση, πού μάς εισάγει στόν ούρανό.

”ΟΧΙ ΩΣ ΕΚΕΙ!!!

”Οχι ως εκεί Μακαριώτατε! ”Οχι ως εκεί!!!

Η περιοχή του ψεύδους είναι περιοχή της κόλασης.

Ένας Αρχιεπίσκοπος, ποιμένας και διδάσκαλος της Έκκλησίας Ίησού Χριστού δέν επιτρέπεται νά όλισθαίνει στή μεθοδολογία του ψεύδους. Ακόμα καί αν θέλει νά ρετουσάρει τό προφίλ του, τό όποιο, έξ αιτίας τών πολλών καί άπανωτών άστοχιών του, έχει ύποστει επικίνδυνη άμαύρωση καί οί μετοχές της δημοτικότητάς του έχουν ύποτιμηθεί στό χρηματιστήριο τών ήθικών άξιών, δέν του επιτρέπεται νά επενδύει στίς «φούσκες» του ψεύδους. Γιατί αυτή είναι πράξη έσχατης πνευματικής άλλοτρίωσης καί βεβήλωση του ιερότατου επσκοπικού άξιώματος.

Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος παραχώρησε μιά μακρότατη, αυτόδηλα σχοινοτενή, συνέντευξη στό ένθετο της έφημερίδας «Τό Βήμα της Κυριακής» της 11ης Φεβρουαρίου. Προφανώς, γιά νά αυτόπροσδιοριστεί. Γιά νά αντιμετωπίσει, δυναμικά ή σπασμωδικά, τίς μομφές, πού έκπέμπονται από ποικίλες κατευθύνσεις καί αποθέτουν πάνω στά χρυσολαμπή άμφιά του τούς λεκέδες τών άνομιών του. Η συνέντευξή του αυτή ύπῆρξε, κατά

τήν κρίση σοβαρών έκκλησιαστικών κύκλων, στό σύνολό της μιά άστοχία. Κάτι τό χειρότερο. Υπήρξε μιά άνεπίτρεπτη έκτροπή στήν ψευδολογία. Ο Αρχιεπίσκοπος, υπόχρεως καί ως άνθρωπος καί ως λειτουργός της Έκκλησίας Ίησού Χριστού νά κινείται στόν άνοιχτό καί φωτεινό χώρο της αλήθειας καί της άπόλυτης ειλικρίνειας, παρουσίασε στή συνέντευξή του ένα όρμαθό ψεύδους. Κατά τή σκιαγραφία της προσωπικότητάς του δέν περιορίστηκε στήν άπόκρυψη τών πραγματικών γεγονότων, πού καί αυτή θά ήταν πράξη επιλήψιμη. Τόλμησε νά υπερπηδήσει τά όρια της αξιοπρέπειας καί νά καταθέσει στοιχεία ψεύτικα, δηλαδή νά διαπράξει τό έγκλημα της άπάτης.

Ο χαρακτηρισμός είναι βαρύς. Άλλά, δυστυχώς, ή πρακτική του δέν επιδέχεται άπάλυνση.

Δέ θά μείνουμε στή γενική καί άφοριστική διατύπωση του καταλογισμού. Θά καταθέσουμε στή συνείδηση του πληρώματος της Έκκλησίας τά συγκεκριμένα άποσπάσματα, σέ άντιπαβολή πρός τά ντοκουμέντα, πού άποδεικνύουν τήν παραχάραξη της αλήθειας από τά αρχιεπισκοπικά χείλη καί από τόν αρχιεπισκοπικό κάλαμο. Καί θά δώσουμε τήν εύκαρία στόν όποιοδήποτε άναγνώστη νά κάνει τίς

άπαραίτητες συγκρίσεις και νά καταλήξει στα προσωπικά του συμπεράσματα.

‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος, στην αυτοπροβολή του από τις σελίδες του ένθετου «BHMAGAZINO» είπε χοντρά και μεγάλα ψέματα.

1. ‘Ο κ. Χριστόδουλος είπε: «Όταν έπεσε ή Χούντα και ήρθε ή Μεταπολίτευση εγώ τότε έγινα μητροπολίτης, τό 1974...».

‘Ο λόγος του αυτός είναι χοντρό ψέμα.

‘Ο κ. Χριστόδουλος δέν έγινε μητροπολίτης άφού έπεσε ή Χούντα και ήρθε ή μεταπολίτευση. Έγινε κατά τή διάρκεια τής χούντας και μέ τή βοήθεια τής χούντας. Οί ήμερομηνίες είναι άδιάψευστοι μάρτυρες. ‘Η μεταπολίτευση έγινε στίς 24 ‘Ιουλίου του 1974. ‘Η έκλογή του κ. Χριστοδούλου σέ μητροπολίτη έγινε στίς 13 ‘Ιουλίου. Έντεκα όλόκληρες ήμέρες πρίν από τόν κλονισμό και τήν πτώση τής Χούντας. Καί ή χειροτονία του έγινε στίς 14 ‘Ιουλίου. Τό δέ «διάταγμα τής καταστάσεώς του» δημοσιεύτηκε στην «Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως» στίς 23 ‘Ιουλίου, σέ κενό έξουσίας. Γιατί, όπως γνωρίζουν όλοι οί Έλληνες, από τό πρωί τής ήμέρας αυτής ή δοτή κυβέρνηση τής χούντας είχε έξαφανιστεί. Κανένας δέν άσκούσε διοίκηση. Άλλά και κανένας δέν ήξερε πού βρίσκονταν τά μέλη τής δοτής κυβέρνησης. Καί, άν και δέν υπήρχε κυβέρνηση, οί άρπαγες τής έκκλησιαστικής έξουσίας νεοεκλεγμένοι και νεοχειροτονημένοι μητροπολίτες, μεταξύ τών όποίων συμπεριλαμβανόταν και ό κ. Χριστόδουλος, έτρεχαν στό Έθνικό Τυπογραφείο και προσπαθοΰσαν νά προωθήσουν στα πιεστήρια, για έκ-

τύπωση, τό τελευταίο χουντικό φύλλο τής «Έφημερίδας τής Κυβερνήσεως», γιατί τούς διακατείχε ό φόβος, ότι άν δέ δημοσιεύονταν τά διατάγματα εκείνη τήν ήμέρα, θά ήταν άκυρα.

Καί δέν είναι μόνο αυτό τό άτόπημα του κ. Χριστοδούλου. Μέσα στή Χούντα και μέ τή βοήθεια τής Χούντας και τών Συντακτικών τής Πράξεων, έξετόπισε τόν κανονικό Μητροπολίτη Δημητριάδος ‘Ηλία και ώρμησε νά καταλάβει τή θέση του.

Άφού τά γεγονότα έχουν έτσι άποτυπωθεί στίς δέλτους τής ιστορίας, ό ισχυρισμός ότι εξέλεγε μετά τή μεταπολίτευση, είναι προκλητικό ψέμα.

2. ‘Ο κ. Χριστόδουλος είπε: «Θά σάς επικαλεστώ τό ότι όταν γυρίσαμε έδω, στην Άθήνα (άπό τό μοναστήρι τών Μετεώρων), ύστερα άπό λίγο καιρό ή ‘Ιερά Σύνοδος έκανε εξετάσεις για νά πάρει μερικούς κληρικούς σέ όρισμένες κενές θέσεις, οί όποιες υπήρχαν. Μεταξύ αυτών, πού συμμετείχαν στόν διαγωνισμό ήμουν κι εγώ και μάλιστα πήρα τήν πρώτη θέση. ‘Ημουν πλέον ιερέας. Αυτό πού έκανα εγώ τό έκαναν και τρεις τέσσερις άλλοι, οί όποιοι έδωσαν μαζί μ’ έμένα αυτές τες εξετάσεις. ‘Η ‘Ιερά Σύνοδο επέλεξε έμένα, χωρίς εγώ νά ξέρω κανέναν εκεί».

Καί αυτό είναι ψέμα. ‘Ο Μητροπολίτης Πειραιώς Καλλίνικος γράφει στή σελίδα 55 του βιβλίου του «Η διακονία μου στα Μετέωρα», πού τό έγραψε και τό εξέδωσε σέ άνύποπτο χρόνο, προτού ό ύποτακτικός του κ. Χριστόδουλος άναδειχθεί ‘Αρχιεπίσκοπος: «‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών κυρός Διονύσιος, πικράθηκε μέ τήν άναχώρησή μας και

ὡς ἐκ τούτου δέν ὑπῆρξε ἐπὶ πολλά χρόνια καμμία ἀπολύτως σχέσι μεταξύ μας. Ὅταν, ὅμως, τὸ 1967 ἀνῆλθε στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο ὁ Μακαριώτατος Ἱερώνυμος, ὁ Σεβασμιώτατος Διονύσιος τοῦ ὑπέδειξε ὡς Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸν π. Χριστόδουλο, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἐπῆρε μαζί του».

3. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἄκουσε τὴν ἐρώτηση: «Πῶς νοιώθετε ὅταν λένε ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος δέν πῆγαινε καὶ τόσο καλά, παίξατε τὸν ρόλο αὐτοῦ πού ἄρχισε νὰ τὸν ὑπονομεύει; Κάποιοι λένε ὅτι ἔτσι ἐξασφαλίσате τὴ θέση σας πλάι στὸν Σεραφεῖμ...». Καὶ ἀπάντησε: «Αὐτὰ εἶναι κακοήθειες καὶ ἀθλιότητες, πού δέν ταιριάζουν στὸν χαρακτήρα μου... Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο ἄλλοι τὸν ὑπονόμευαν, ἐκ τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐφρόντιζαν ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἐκεῖνος εὐρίσκετο στὸν θρόνο, προετοιμαζόμενος γιὰ τὴν παραίτησή του, νὰ προετοιμάζουν ἀνέντιμα τὴ διαδοχή, ἐργαζόμενοι ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἱεραρχίας καὶ στοῦ παρασκήνιο ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ των».

Αὐτὸ εἶναι πολλαπλὸ ψέμα.

Ἡ ὑπονόμευση ὄχι ἐνός ἀλλὰ δύο Ἀρχιεπισκόπων, εἶναι στὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Χριστοδούλου καὶ τὴν κατεργάστηκε. Τὰ πειστήρια βρίσκονται στὰ χέρια ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν. Γιὰ τὴν ὑπονόμευση τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλο, θὰ ἀναφέρουμε μόνο ἓνα περιστατικὸ, πού συνέβηκε μέσα στοῦ μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μάλιστα στοῦ γραφείου τοῦ τότε νομικοῦ συμβούλου Λιλαίου. Ἐνῶ βρισκόταν ἐκεῖ, ἐπισκέ-

πτης, ὁ μητροπολίτης Σύρου Δωρόθεος, χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Χριστόδουλος. Μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαίρετισμούς καὶ τίς δεσποτικές φιλοφρονήσεις, ὁ Σύρου στράφηκε στοῦ Χριστόδουλο καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ δέν ἤθελα νὰ σέ ψηφίσω (Δημητριάδος), ἀλλὰ ὁ Σεραφεῖμ μοῦ εἶπε: Ψήφισέ τον, αὐτὸς ἦταν κοντὰ στὸν Ἱερώνυμο καὶ μᾶς ἔφερνε ὅλα τὰ μυστικά». Ἔτσι, ἡ μαρτυρία γιὰ τίς δολοπλοκίες τοῦ κ. Χριστοδούλου ἀνάγεται στὸν ἴδιο τὸν Σεραφεῖμ. Καὶ δέν μπορεῖ, παρὰ νὰ εἶναι αὐθεντική.

Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀπὸ ἄλλη πλευρὰ ψευδής ἡ δήλωση τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο τὸν ὑπονόμευσε ἡ γνωστὴ ὁμάδα. Νεροκουβαλητῆς σ' αὐτὴ τὴν ὁμάδα ἦταν ὁ γραμματέας τῆς Συνόδου Χριστόδουλος. Ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες τοῦ Ἱερωνύμου δέν ὑπῆρξε οὔτε ἓνας πού νὰ σκέφτηκε νὰ τὸν ὑπονομεύσει, γιὰ νὰ τοῦ πάρει τὸν θρόνο. Ὁ ἀνδρισμός ὑποχρεώνει τὸν κ. Χριστόδουλο νὰ φέρει στὴ δημοσιότητα πλήρη στοιχεῖα. Ὄνόματα καὶ ντοκουμέντα. Δέν τοῦ εἶναι ἐπιτρεπτό νὰ σπιλώνει ὑπολήψεις, γιὰ νὰ καλύψει τὴ δική του ἀνάρμοστη συμπεριφορά.

4. Ὁ κ. Χριστόδουλος εἶπε: «Γιὰ τὸν νόμο 214, μέ τὸν ὁποῖο εἰσῆχθησαν τὰ Ἑκτακτα Ἱεροδικεῖα, μέ ἀρμοδιότητα νὰ δικάζουν εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ἐπισκόπους καὶ χωρὶς τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως γιὰ ἓνα ἰδιώνυμο, κανονικὸ ἔγκλημα, πού ὀνομαζόταν "Ἀπώλεια τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας"... τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ζήτησε τὴ γνώμη μου καὶ τοῦ εἶπα ξεκάθαρα ὅτι θεωρῶ πῶς αὐτὸς ὁ νόμος παραβιάζει ἀνθρώπινα

δικαιώματα, παραβιάζει τήν κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας κτλ.».

Ἡ φράση αὐτή δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ψέμα, ἀλλά δεῖγμα ἀλλοτριωμένης συνείδησης. Ὁ κ. Χριστόδουλος, πού μίλησε «ξεκάθαρα» καί εἶπε, ὅτι στήν περίπτωση, πού δικάζονται Ἐπίσκοποι καί κληρικοί μόνο σέ πρῶτο καί τελευταῖο βαθμό, παραβιάζονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καί ἡ τάξη τῆς Ἐκκλησίας, δέχτηκε νά εἰσβάλει στό θρόνο τοῦ μακαριστοῦ Δημητριάδος Ἡλίας, πού κηρύχτηκε ἐκπτωτος δίχως δίκη. Καί ἀποδέχτηκε καί προσυπέγραψε τήν καταδίκη Ἐπισκόπων, πού καταδικάστηκαν δίχως κἄν νά κληθοῦν νά παραστοῦν στή δίκη, δίχως νά ἀκούσουν τό κατηγορητήριό καί δίχως νά τοὺς ἐπιτραπῇ νά διατυπώσουν δυό λέξεις ἀπολογίας. Καί, τό ἀκόμα χειρότερο, ὡς προκαθήμενος καί πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὁ κ. Χριστόδουλος, πρότεινε τήν ισόβια καταδίκη Μητροπολιτῶν καί μάλιστα σέ ποινές, πού δέν προβλέπονται ἀπό τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί δέν ἔχουν τό προηγούμενό τους στήν παράδοση τῶν εἴκοσι αἰώνων. Καί αὐτό, δίχως καμμία διαδικασία.

5. Ὁ κ. Χριστόδουλος, στό ἐρώτημα «τά προβλήματα σας μέ τόν Πατριάρχη εἶναι ἔτσι, ὅπως τά παρουσιάζουν;» ἀπάντησε: «Ὁχι. Ὁ Τύπος μερικές φορές διογκώνει ὑπέρμετρα τά προβλήματα καί δημιουργεῖ ζητήματα μερικές φορές ἐκ τοῦ μή ὄντος. Βλέπω ὅτι ἐνίοτε ἐξαιτίας τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Τύπου οἱ σχέσεις δοκιμάζονται. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις βεβαίως πάντοτε καταλυτικό ρόλο παίζουν οἱ προσωπικές σχέσεις, ἡ δυνατότητα μιᾶς ἄμεσης ἐπικοινωνίας, ὥστε διά

ζώσης νά μιλήσει κανεῖς γιά τὰ ὅσα συμβαίνουν».

Αὐτό εἶναι ψέμα. Οἱ σχέσεις τοῦ κ. Χριστόδουλου μέ τό Πατριαρχεῖο καί εἰδικά μέ τόν Πατριάρχη, θρῖσκονται στή χειρότερη φάση. Τέτοια ἐπικίνδυνη κρίση δέν καταγράφηκε ἀπό τότε, πού θεσπίστηκε τό Αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ἂν κανεῖς θέλει νά τό διαπιστώσει αὐτό, δέν ἔχει, παρά νά διαβάσει τὰ δημοσιεύματα τοῦ δημοσιογράφου, πού εἶναι μέλος τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἐπιτελείου καί μεταφέρει πάντοτε τίς ἀπόψεις καί τοὺς σχεδιασμούς Χριστοδούλου. Οἱ ἄλλοι δημοσιογράφοι, πού συντάσσουν τά ρεπορτάζ τους ἐκτός τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, δέν καταφέρονται βίαια ἐναντίον τοῦ Πατριαρχείου. Ἀπλῶς φωτογραφίζουν τήν κρίση. Ὁ ἄμεσος συνεργάτης τοῦ κ. Χριστοδούλου ἐκπέμπει καθημερινά Φιλιππικούς καί ἀγωνίζεται νά ἐπιρρίπτει ὅλες τίς εὐθύνες τοῦ κοντραρίσματος στόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο.

Θά μπορούσα νά ἀναπαραγάγω σειρά ὁλόκληρη τῶν δημοσιευμάτων τοῦ αὐλικοῦ καί κόλακα δημοσιογράφου. Ἐπιλέγω μερικές φράσεις, ἀπό τή σχετικά πρόσφατη παραγωγή του, πού δίνουν τό στίγμα.

Στίς 3 Φεβρουαρίου 2001 ἔγραψε: «Σημειώνεται ὅτι ραγδαία εἶναι ἡ ἐξέλιξη τίς τελευταῖες ἡμέρες τῶν ἀντιδράσεων κατά τοῦ Φαναρίου μετά τήν ἀπαράδεκτη γιά τοὺς ὁμογενεῖς στάση του ἐναντι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου».

Στίς 6 Φεβρουαρίου 2001 ἔγραψε: «Τό Πατριαρχεῖο ὑπονομεύει τό διάλογο μέ τήν Ἀθήνα. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τινάζει στόν ἄέρα τίς συνο-

μιλίες μέ τήν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ δέν θέλει νά προετοιμάσει καί νά προτείνει ἡμερήσια διάταξη γιά τή συνάντηση».

Στίς 10 Φεβρουαρίου 2001 ἔγραψε: «Βόμβα ἀπό τό Φανάρι στό διάλογο. Τό Φανάρι τινάζει στόν ἀέρα τίς συνομιλίες πού ἐπρόκειτο νά γίνουν ἀπό 22 ἕως 24 Φεβρουαρίου καί γενικά κλονίζει τίς σχέσεις του μέ τήν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος».

Στίς 11 Φεβρουαρίου 2001 ἔγραψε: «Σιγοκαίει» ἡ διαμάχη Πατριαρχείου-Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔνταση στίς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τήν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τείνει νά γίνει καθεστώς».

«Όταν οἱ δικοί του, οἱ ὑποτακτικοί του γράφουν τέτοιες ἐμπρηστικές φράσεις, δέ δικαιοῦται νά ψεύδεται ὁ κ. Χριστόδουλος καί νά βεβαιώνει, ὅτι οἱ σχέσεις του μέ τόν Πατριάρχη εἶναι ἄριστες καί δοκιμάζονται μόνο ἀπό τά δημοσιογραφικά ἐπινοήματα.

6. Στό ἐρώτημα: «Ἐσεῖς μαζεύετε ὑπογραφές γιά νά εὐαισθητοποιήσετε τήν κυβέρνηση, ἀλλά οἱ 10.000 ὑπογραφές στήν Κασσάνδρεια δέν σᾶς ἄφησαν ἀδιάφορους ὥς πρός τό πρόσωπο πού ἐπιλέξατε γιά μητροπολίτη ἐκεῖ;» ἀπάντησε: «...Οἱ συλλέξαντες τίς ὑπογραφές αὐτές ἔσπευσαν νά τίς κοινοποιήσουν στόν καθένα ἀπό τοὺς 78 ἱεράρχες-ἐκλέκτορες. Ἐπομένως ὁ καθένας ὅταν ἤρθε ἡ στιγμή νά ρίξει τήν ψήφο του εἶχε ὑπ'ὄψιν του ὅ,τι ἤθελαν οἱ πολλοί, ὅπως λέτε, ἀλλά ὁ ἴδιος ἐνδεχομένως νά εἶχε μιά διαφορετική ἀπό αὐτήν τῶν πολλῶν ἀποψη. Αὐτός ψηφίζει καί ὄχι οἱ πολλοί... Δέν σημαίνει ὅτι ἐπειδὴ κάποιοι θέλουν αὐτό, θά γίνει

ὅπωςδῆποτε αὐτό πού θέλουν. Τότε δέν θά ἐπρόκειτο γιά ἐκλογή ἀπό τή σύνοδο τῶν ἀρχιερέων. Ὁ κάθε μητροπολίτης συμβουλευέται τή συνείδησή του καί ἀποφασίζει, ὥς ὑπεύθυνος ἐκκλησιαστικός ἄνδρας πού εἶναι, πού θά δώσει τήν ψήφο του».

Ἡ ἀπάντηση αὐτή εἶναι ἐλιγμός ψευδέστατος. Γιατί ὅλοι οἱ ἱεράρχες τό γνωρίζουν καί ὅλοι οἱ παράγοντες, πού βρίσκονται κοντά στά πράγματα, τό διασαλπίζουν, ὅτι οἱ ἐκλέκτορες δέν ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι νά ψηφίσουν. Πρὶν ἀπό τήν ἐκλογή ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄσκησε ἔντονη πίεση καί τοὺς ὑποχρέωσε νά ψηφίσουν τόν ἀρχιμανδρίτη ἐκεῖνο, πού αὐτός εἶχε ἐκ τῶν προτέρων ἐπιλέξει. Καί τό ἐπιχειρήμα του, πού τό πρόβαλε κατά τρόπο πιεστικό καί προκλητικό, γιά νά κάμψει τίς ἀντιστάσεις, ἦταν τοῦτο. «Ὅτι ὁ ἄρεστός σ' αὐτόν ὑποψήφιος ἦταν πρόσωπο πειθαρχικό(!), πού δέν θά ἔφερνε ποτέ ἀντιρρήσεις. Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό γεγονός, ὅτι πρὶν ἀπό τήν τυπική καί κατὰ παραγγελία ἐκλογή, πού ἐγινε ἀπό τήν Ἱεραρχία, οἱ δημοσιογράφοι γνώριζαν τό μελλοντικό ἀποτέλεσμα καί τό εἶχαν καταχωρήσει στά ρεπορτάζ τους. Αὐτή ἡ ἀρχιεπισκοπική παρέμβαση ἀποδεικνύει πῶς οἱ δέκα χιλιάδες ὑπογραφές δέν ἀπορρίφθηκαν ἀπό τοὺς ἱεράρχες-ἐκλέκτορες, ἀλλά προσωπικά ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο.

Δέ θά ἀναφερθοῦμε στά ἄλλα κενά καί στίς ἄλλες θεολογικές παραχαράξεις, πού βρῆκαν θέση σ' αὐτή τήν ἀτυχέστατη συνέντευξη. Θά χρειαζόταν μῆκος σελίδων, πού δέν τό διαθέτουμε.

Κλείνουμε μέ μιά παρατήρηση: Σέ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Τόν 'Οκτώβριο του παρελθόντος έτους συνήλθε ή 'Ιερά Σύνοδος τής 'Ιεραρχίας (ΙΣΙ). Πενιχρά και άσήμαντα τά άποτελέσματα από τό βουλευόμενο αυτό άνώτατο διοικητικό όργανο τής έκκλησιαστικής διοικήσεως. Μελαγχολικές οί διαπιστώσεις. Τό σώμα μετατράπηκε σέ βήμα φιλολογικων όμιλιων και άκαδημαϊκων συζητήσεων και πέραν αυτών τίποτε τό ουσιαστικό, τίποτε τό πρακτικό, τίποτε τό σπουδαίο. Τήν εικόνα αυτή μάς παρουσιάζει ανάγλυφα και τό ανακοινωθέν, πού έκδόθηκε στις 11.10.2000 και πού δημοσιεύεται στην έπίσημη περιοδική έκδοση «ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Αναφέρεται τό ανακοινωθέν αυτό, κατά κύριο λόγο, στη μακρά όμιλία ένώπιον του σώματος του 'Αρχιεπισκόπου, πού κάλυψε όλόκληρο σχεδόν τό χρόνο τής πρωϊνής συνεδρίας. 'Αλλά τό ανακοινωθέν δέν σταματάει έδω. Κατά τρόπο έμφανώς κολακευτικό οί συντάκτες του

προχωρούν σέ μία άκρως έπαινετική κριτική τής όμιλίας αυτής του Μακαριωτάτου μέ τουτα τά σοφά(!) λόγια: «Ειδικώτερον ό λόγος του Μακαριωτάτου ήταν: Λόγος άπολογισμού και άξιολογήσεως των πεπραγμένων... Λόγος άγωνιστικός... Λόγος χριστοκεντρικός... Λόγος έλληνοκεντρικός... Λόγος ένωτικός... Λόγος πίστewς... Λόγος όμολογιακός... Λόγος θάρρους και εύτολμίας... Λόγος άποδοχής οίουδήποτε κόστους... Λόγος άρχων τής 'Εκκλησίας... Λόγος προγραμμάτων και όραμάτων...». Τόν «Λόγον» λοιπόν αυτόν καθ' έαυτόν έπαινει και έπιβραβεύει σέ όλες αυτού τις έκφάνσεις τό ανακοινωθέν τής Συνόδου. Και πέραν αυτού τίποτε άλλο. Καμμία αναφορά, καμμία άγωνία, καμμία ουσιαστική άντιμετώπιση για τά σοβαρά και έπείγοντα προβλήματα, πού τόσο έντονα στις ήμέρες μας προβάλλουν στό διεθνή όρίζοντα και μάς έγγίζουν και ως έθνος και ως 'Ορθόδοξο

μία και μόνη εμφάνισή του, σέ μία και μόνη συνέντευξή του, ό 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος παραβίασε τόσες φορές τήν υποχρέωσή του νά είναι σαφής και άληθινός και ειλικρινής. 'Υπερέβη κατά πολύ τά έσκαμμένα. Μίλησε σάν πολιτικάντη τής παλιάς έποχής. 'Η συμπεριφορά του αυτή άποτελεί πληγή για τό σώμα τής 'Εκκλησίας, πού πορεύεται «έν τω φωτί»

(Α' 'Ιωάν. α' 7) και «έν άληθεία και άγάπη» (Β' 'Ιωάν. 3). Πλήγμα στις συνειδήσεις των πιστών, πού προσβλέπουν στην έκκλησιαστική ήγεσία μέ έμπιστοσύνη και περιμένουν νά άκούσουν λόγους άλήθειας και νά δεχτούν καρπούς τής επιφοίτησης του Παναγίου Πνεύματος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

πλήρωμα. Καμμία έκδήλωση άνησυχίας, ύλοποιούμενης σέ συγκεκριμένες αποφάσεις για τήν ακάθεκτη είσβολή του νέου ρεύματος τής παγκοσμιοποίησης και τής διαμορφούμενης διεθνώς νέας τάξεως πραγμάτων, όπως οι νέες αυτές τάσεις προωθούνται και διοχετεύονται καταλλήλως από τους διαύλους των διεθνών και εύρωπαϊκών κέντρων, οργανισμών και ενώσεων, στα όποια, ήθελήμένα ή άθέλητα, σύρεται και ή πατρίδα μας. Καμμία οργανωμένη και μεθοδευμένη αντιμετώπιση των ποικιλώνυμων και ύποπτης προελεύσεως αίρέσεων και δοξασιών, πού έχουν επικίνδυνα πολλαπλασιασθεί τελευταία και πού έχουν εισβάλει και κατακλύσει άνενόχλητα και τόν έλλαδικό χώρο. Κανένα συγκεκριμένο και μελετημένο πρόγραμμα για τήν αντιμετώπιση του θέματος τής νεολαίας. Γιατί, δυστυχώς, θά πρέπει έδω νά δεχθούμε ότι ή κατάσταση, στην όποια εύρίσκεται ή σημερινή νεολαία μας, δέν είναι καθόλου ίκανοποιητική. Αυτό τό διαπιστώνουμε μέ πόνο πολύ και άγωνία. Καί ή κακή αυτή κατάσταση τής νεολαίας μας δέν θεραπεύεται ούτε μέ τίς χωρίς αντίκρυσμα δακρύβρεκτες «συγγνώμες», ούτε μέ τά άντιεκκλησιαστικά λαϊκίστικα slogans «Σās πάω και μέ πάτε» και «Έλάτε όπως είσθε στην Έκκλησία, ακόμη και μέ τό σκουλαρίκι», ούτε και μέ τά χαμηλής ποιότητας άρχιεπισκοπικά άνέκδοτα. Κανένα από τά παραπάνω θέματα, για νά περιορισθούμε στα σοβαρότερα, δέν έκέντρισε τήν άγωνία των Έπαρχών μας και δέν άποτέλεσε άντικείμενο ιδιαίτερης προσοχής και έπισταμένης μελέτης από τό σώμα τής Έπαρχίας, πέραν από τίς χωρίς άποτέλεσμα φιλολογικού μόνο χαρακτηρισήρα όμιλίες.

Καί έκλεισαν οι συνεδριάσεις τής Συνόδου, άφειός μέ έκτεταμένη άναφορά στό γνωστό πλέον θέμα των ταυτοτήτων και μέ τήν προκλητική και έκβιαστική εύθυγράμμιση τής γνώμης των Έπαρχών στις προειλημμένες αποφάσεις του Άρχιεπισκόπου και άφετέρου μέ τήν επικύρωση ως βοηθών Έπισκόπων δύο κληρικών, τά όνόματα των όποιων ήσαν ήδη γνωστά πρό πολλού από τά δημοσιεύματα του ήμερήσιου τύπου, μέ προεξάρχοντα τό γνωστό δημοσιογράφο του άρχιεπισκοπικού περιβάλλοντος.

Άλλά δέν θά σταματήσουμε έδω «έπί των πεπραγμένων» τής Έπαρχίας. Θά προσθέσουμε και τουτο τό σπουδαίο. Τή συνέλευση αυτή των Έπαρχών άφησε παγερή και άδιάφορη και ένα άλλο σοβαρό, ίσως τό σοβαρότερο πρόβλημα. Είναι τό περίφημο πλέον «Έκκλησιαστικό πρόβλημα», πού σημάδεψε τό τελευταίο τέταρτο του λήξαντος αιώνα και πού κληροδοτήθηκε άπαράλλακτα και στό νέο αιώνα, στον όποιο πρό έτους εισήλθαμε. Είναι τό έγκλημα, πού συντελέστηκε μέ τίς έκπτώσεις των «Δώδεκα» άξιων και άνεπίληπτων Άρχιερέων, οι όποιες μετά 16 χρόνια κρίθηκαν και άκυρώθηκαν όλες ως παράνομες από τό Άνώτατο Άκυρωτικό Δικαστήριο τής πατρίδας μας. Ούτε ό Προκαθήμενος, ούτε έστω ένας από τους συνοδικούς Άρχιερείς, δέν έπανέφερε τό θέμα. Τό άντιπαρήλθαν και έσιώπησαν. Νά χαρακτηρισθεί έμπάθεια; Όποιος χαρακτηρισμός και άν δοθεί, δέν άρμόζει στή σοβαρότητα του ανώτατου διοικητικού σώματος τής Έκκλησίας. Καί έδω θά πρέπει νά τονισθεί για νά τό άντιληφθούν οι πάντες, ότι τό θέμα αυτό δέν είχε ποτέ και δέν έχει ούτε σήμερα προσωπικό χαρακτήρα. Είναι άποκλει-

στικά και μόνο θέμα κανονικής και έκκλησιαστικής τάξεως και ως τέτοιο έπρεπε πρό πολλού νά είχε αντιμετωπισθεί. Οί δώδεκα αὐτοί Ἀρχιερεῖς, διακονοῦντες και προσφέροντες ἀπό τά πνευματικά τους καταφύγια καθ' ὅλη τή μακρά περίοδο τῆς προσωπικῆς τους περιπέτειας, ἔχουν ἤδη καταξιωθεί ἀπόλυτα στή συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ και ἀσφαλῶς θά τύχουν και τῆς ἀνάλογης ἀνταμοιβῆς «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» ἀπό τό δικαιοκρίτη Κύριο. Συνδέεται ὁμως τό θέμα αὐτό, και ἔτσι θά τό καταγράψει ὁ ἀντικειμενικός και δίκαιος ἱστορικός τοῦ μέλλοντος, μέ τή μελανότερη σελίδα τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ δώδεκα Ἀρχιερεῖς ἁμεμποτοι και ἀψεγάδιαστοι ἀπομακρύνθηκαν ἀντικανονικά και παράνομα ἀπό τίς Μητροπόλεις τους ἀποκλειστικά και μόνο μέ βάση τίς δικτατορικές Συντακτικές Πράξεις, χωρίς νά τοῦς ἀποδοθεῖ ποτέ καμμία κατηγορία (δέν ὑπῆρχε ἄλλωστε) και χωρίς νά τηρηθεῖ καμμία διαδικασία, ἀπό αὐτή πού προβλέπουν και ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες. Και ἀπορεῖ κανεῖς, πῶς ἐφησυχάζουν και πῶς συμβιβάζονται μέ τήν ἀρχιερατική τους συνείδηση, και ὁ Προκαθήμενος, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τήν ἔδρα τοῦ «βιαίως» (κατά δική του ὁμολογία) ἀπομακρυνθέντος συνεργάτη του ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, τοῦ μακαριστοῦ Ἡλίας, ἀλλά και οἱ ὑπόλοιποι ἔνδεκα Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι, κατά τόν ὁμοιο τρόπο, κατέλαβαν ἀντικανονικά, ὑπό τίς εὐλογίες τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, τίς μητροπολιτικές ἔδρες ἀγίων ἀδελφῶν τους συνεπισκόπων. Πῶς, ἐνῶ τά χρόνια προχωροῦν ταχέως και οἱ ἴδιοι πλησιάζουν πρὸς τήν πύλη τῆς ἐξόδου ἀπό τήν παρούσα ζωή, δέν ἀγωνιοῦν και δέν ταράσσεται ἡ συνείδησή τους

«ὡς λόγον ἀποδώσοντας» και δέν σπεύδουν, αὐτοί πρῶτοι, νά ζητήσουν τήν ἄμεση κανονική ἀποκατάσταση ὅλων τῶν προκατόχων τους, πράγμα πού θά ἔχει ὡς συνέπεια τήν ἐπικύρωση και τῆς δικῆς τους ἐκλογῆς; Γιατί θά πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι, ἐνὸςω δέν τακτοποιεῖται τό θέμα αὐτό, μέ τήν ἔστω και ἐκ τῶν ὑστέρων κανονική ἀποκατάσταση ὅλων τῶν προκατόχων τους, και τῶν δώδεκα, ἡ ἐκλογή και ἡ τοποθέτησή τους στίς ἐπίμαχες Μητροπόλεις δέν στηρίζεται σέ κανονική διαδοχή, ἀλλά πρέπει νά θεωρηθεῖ, ὅτι κατέχουν τίς μητροπολιτικές αὐτές ἔδρες οἰονεῖ «διά χρησικτησίας!», κατάσταση ὁμως τήν ὁποία δέν ἀναγνωρίζει τό Κανονικό Δίκαιο. Και ἀσφαλῶς και οἱ ἴδιοι δέν θά πρέπει νά αἰσθάνονται ἄνετα μέ αὐτή τήν παραδοχή.

Μεταξύ λοιπόν τῶν ἄλλων σοβαρῶν θεμάτων πού στήν ἀρχή παραθέσαμε, ἡ Ἱεραρχία ἔπρεπε (και πρέπει) νά ἀσχοληθεῖ, ὄχι σέ προσωπική ἀλλά σέ κανονική ἀποκλειστικά βάση, και μέ τό σοβαρότατο αὐτό ἐκκλησιαστικό ζήτημα, πού ἐξακολουθεῖ και σήμερα νά ταλαιπωρεῖ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας και πού στιγματίζει τήν πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου. Και, ἐφόσον τό θέμα αὐτό δέν εὐρίσκει τήν κανονική του τακτοποίηση, ἀσφαλῶς στά ὦτα τῶν Ποιμένων μας θά φθάνει βαρὺς ὁ ἔλεγχος ἀπό τοῦτα τά λόγια τοῦ Κυρίου μας: «Οὐδέν ἐποιήσατε». Ἄς σπεύσουμε, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη καιρός. Και ἄς ἀφήσουμε στό περιθώριο τίς ἐμπάθειες, τίς ἀνούσιες φιλολογίες και τίς ἀκαδημαϊκές συζητήσεις, πού δέν ὀδηγοῦν πουθενά, τουναντίον μάλιστα και τόν εὐσεβή λαό μας προκαλοῦν και τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας μας τραυματίζουν.

Συν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ο καθηγητής της Νομικής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ι. Μ. Κονιδάρης, αναφερόμενος στά ἐκκλησιαστικά δικαστήρια λέει: «Ἡ ἐκκλησιαστική δίκη δέν ἐπιτρέπεται, ἀκριβῶς ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, νά μὴν ἔχει τὸν χαρακτήρα τῆς “δίκαιης δίκης”, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σύμβαση γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου». Ἐπισημαίνει δὲ ὅτι οἱ ποινές μέ τὸν τρόπο, πού ἐπιβάλλονται σήμερα, μποροῦν «νά μεταμορφωθοῦν ἀπὸ ἐκκλησιαστικές ποινές σέ ἰσχυρά ὡς θανατηφόρα ὅπλα καὶ νά ὀδηγήσουν ἀκόμα καὶ σέ τέλεια ἐξόντωση» («Βῆμα» 6-12-1998). Τά πράγματα, ὅμως, γίνονται χειρότερα, ὅταν ἐπιβάλλονται ποινές, ὅχι ἀπὸ ἐκκλησιαστικά δικαστήρια, ἀλλὰ ἀπὸ διοικητικά ὅργανα τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς δίκη. Τότε δέν μιλάμε πιά γιὰ παράβαση Διεθνῶν Συμβάσεων γιὰ τὰ «Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου», ἀλλὰ γιὰ ὕβρη.

Πράγματι, τὰ ἐκκλησιαστικά ὅργανα, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ σύνθεσή τους, ὅταν ἐπιβάλλουν ποινές χωρὶς δίκη, σφετερίζονται ἐξουσία ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη, πού θά ἀσκήσει ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία. Ὁ Κύριος θά ἔλθει «ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ» (Ματθ. 1στ' 27). Ἀλλὰ, ἂν καὶ «ἄρχων πάσης ἀρχῆς» (Α' Παρ. κθ' 12), παντογνώστης καὶ πανάγαθος, δέν θά κινηθεῖ ὡς ἀνεξέλεγκτος Ἡγεμόνας. Θά ἔλθει ὡς Δικαστὴς δίκαιος «Κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Τό θεῖο ἐκεῖνο Δικαστή-

ριο θά εἶναι, βέβαια, θεοπρεπές. Ὅχι ἀνθρώπινο. Ἡ Ἀγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερὴ Παράδοση, ὅμως, μᾶς δίδουν κάποιες ἀναλογικὲς εἰκόνες, παρμένες ἀπὸ τὴ δικονομία τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης, μέ σαφεῖς ἐνδείξεις ὅτι ἡ «Τελικὴ Κρίση» θά ἔχει ὅλες τίς προϋποθέσεις μιᾶς «δικαιῆς δίκης», ὅπως λέμε σήμερα.

Συγκεκριμένα: α) Ἡ δίκη θά εἶναι δημόσια. «Βλέπε, ἄνθρωπε, ἐπὶ πόσων εἰς κριτήριον εἰσέρχη. Πᾶν γένος ἀνθρώπων τότε παρέσται» (Κύριλλος Ἱεροσολ. Κατήχ. ΙΕ', κδ'). β) Θά ἀπαγγελθεῖ σαφές κατηγορητήριο. «Ἐπείνασα καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με,...». γ) Θά δοθεῖ ὁ λόγος στοὺς κατηγορούμενους, «Κύριε, πότε σέ εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα...». δ) Θά δοθοῦν διευκρινίσεις. «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδέ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 42-45). Θά προσκομισθεῖ πλήρης ἀποδεικτικὸ ὕλικό «Βίβλοι ἀνοιγῇσονται, φανερωθήσονται πράξεις ἀνθρώπων, ἐπὶπροσθεν τοῦ ἀστέκτου βήματος» (Ἑσπερινός Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω). στ) Θά ἐκτιμηθοῦν μέ εὐσπλαγχνία οἱ εἰδικές προϋποθέσεις κάθε κρινόμενου. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ἱκετεύει διαρκῶς τοὺς ἀγίους καὶ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο νά παρίστανται, τρόπον τινά ὡς συνήγοροι, ὅταν κρινόμαστε μπροστά στό κριτήριο. «Ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως τῆς αἰωνίου με ρυομένην κολάσεως...», λέμε πρὸς τὴν Παναγία μας κά-θε βράδυ στό ἀπόδειπνο.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη δέν ἀκο-

λουθεϊ πάντα αὐτὴ τῇ γραμμῇ. Συχνά ἐπιλέγει τὴν ἀδιαφάνεια καὶ τὴν αὐθαιρεσία. Στόν 20όν αἰώνα, πού πρίν ἀπό λίγο ἔκλεισε, ἡ ἐλληνική Ὁρθοδοξία βίωσε ὀδυνηρές ἐμπειρίες στόν τομέα αὐτόν. Ὅταν μῆκε ὁ αἰώνας, βρῆκε τόν ἅγιο Νεκτάριο διωγμένο ἀπό τό ποιμνίό του, χωρίς κατηγορία, χωρίς δίκη. Εἶχε ἀποπεμφθεῖ μέ ἀπλή γραπτὴ ἐντολή τοῦ τότε Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Πίσω ἀπό τὴν ἐντολή κρύβονταν ὁ φθόνος καὶ ἡ συκοφαντία τῆς πατριαρχικῆς «Αὐλῆς». Πέρασαν πᾶνω ἀπό ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ πολλές δεκαετίες ἀπὸ τὴν κοίμησή του· εἶχε ἤδη ἀναγνωρισθεῖ ἐπίσημα ἡ ἁγιότητά του καὶ πολλοὶ ναοὶ χτίζονταν στό ὄνομά του, ὅταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση ἐδῆσε νὰ διακηρύξει δημόσια τό σφάλμα της. Στίς σχετικὲς τελετές, πού ἔγιναν στήν Αἴγινα, πλῆθος ἐπισκόπων «ἐλαμφαν» πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου. Κατὰ τὴν κοίμησή του, ὅμως, τό 1920, κανεῖς ἐπίσκοπος δέν εἶχε παρευρεθεῖ στήν κηδεῖα του. Ἦταν τότε ὁ ἅγιος ὑπὸ δυσμένεια καὶ οἱ ἅγιοι ἀδελφοί του τόν ἀπέφευγαν ἀκόμα καὶ νεκρό διὰ τόν φόβον τῶν κρατούντων!

Στίς παραπάνω τελετές ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, σέ πύρινο λόγο του, εἶπε ὅτι ὅσους γιὰ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο λόγο τοὺς ἀδικεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση ἔχει χρέος νὰ τοὺς ἀποκαθιστᾷ ὅσο βρίσκονται στὴ ζωὴ. Ἡ δὴ-

λωση αὐτὴ εἶναι δεσμευτικὴ γιὰ τόν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἡ τήρησή της θὰ κρίνει τὴν ἀρχιεπισκοπεία του, γιὰτί ὁ 20ός αἰώνας ἄφησε φεύγοντας ἐκκρεμότητα στήν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας εἶναι προκαθήμενος, συσσωρευμένες τρανταχτὲς περιπτώσεις περιφρονήσεως τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι ἡ ἄνευ δίκης ἐκθρόνιση τῶν 12 ἀκατηγόρητων Μητροπολιτῶν τό 1974. Εἶναι ἡ ἐπινόηση καὶ ἐπιβολὴ τοῦ καινοφανοῦς «ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας» στό μακαριστό Λαρίσης Θεολόγο καὶ στοὺς Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καὶ Ἀττικῆς Νικόδημο τό 1993 καὶ ἡ ἐπανεπιβολὴ του στοὺς δύο τελευταίους τό 1998, ἐπὶ ἀρχιεπισκοπείας Χριστοδούλου, μέ στόχο νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ ἄνευ δίκης καταδίκη τους στήν ποινὴ τῆς ἐκθρόνι-σεως.

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ ἄλλη ἐκκρεμότητα γιὰ τόν κ. Χριστόδουλο: ἐκείνη τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ πάλι χωρίς δίκη, τοῦ λαϊκοῦ ἱεροκήρυκα καὶ ἐρμηνευτῆ τῶν Γραφῶν θεολόγου κ. Νικολάου Σωτηροπούλου. Στίς 14-12-1993 συγκλήθηκε στό Φανάρι ἡ γνωστὴ «Μεῖζων καὶ Ὑπερτελής» Σύνοδος. Κατ' αὐτὴν ἔγινε ἀναθεώρηση ποινῶν, πού εἶχαν ἐπιβληθεῖ ἀπὸ προηγούμενη Σύνοδο στόν τότε Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρὸ Διόδωρο καὶ σέ ἄλλους κληρικούς τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου. Σέ ἀνυπόγραφο ἀνακοινωθέν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης

Παπα-Γιάννη

Γιατί παραπονοῦνται οἱ Πατρινοί, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοὺς ξετίναξε ὅλες τίς εἰσπράξεις τῆς πανήγυρης τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα, μέ τό δῶρο τῆς στολῆς τῶν 5.000.000 δρχ., πού τοῦ ἔκαναν καὶ μέ τὰ ἄλλα ἔξοδα, πού πρόσφεραν στόν ἴδιο καὶ στοὺς ὑποτακτικούς του; Ἄς πρόσεχαν. Ἄς μὴ τόν καλοῦσαν.

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Κατάθεση μαρτυρίας

“Όσα ξέρει ο Νεωκόρος δέν τά ξέρει ο Έωσφόρος. Καί ο διάβολος μερικά πράγματα τά μαθαίνει από τό Νεωκόρο. Μερικές ΐντριγκες, μερικά τεχνάσματα, μερικά μυστικά του υπόκοσμου, μερικές φάσεις της διαπλοκής. “Όλα αυτά τά γνωρίζει ο Νεωκόρος, όχι γιατί είναι σέ θέση νά τά μηχανευτεί καί νά τά δηλώσει σάν δικά του άποκτήματα, αλλά γιατί τά παρακολουθεΐ καί τά φωτογραφίζει στή συμπερι-

φορά κάποιων άνώτατων λειτουργών της Έκκλησίας.

Στήν Έκκλησία, πού ύπηρετεΐ ο Νεωκόρος μπαίνουν καί βγαίνουν δεσποτάδες. ‘Ο καθένας μέ τή δική του ιστορία. Μέ τά δικά του βίτσια, μέ τό δικό του γλωσσάρι καί μέ τά δικά του σκέρτσα. Εΐτε τό θέλει, εΐτε δέν τό θέλει, άυτόφανερώνεται. “Αν έχει μέσα του τό Θεό, λάμπει τό πρόσωπό του. “Αν δέν τόν έχει, ούαΐ καί άλίμονο. “Αφήνει πίσω του κατάλοιπα, πού βρωμίζουν τήν άτμόσφαιρα.

‘Αλλά καί μετά τήν άναχώρηση του δεσπότη, στήν Έκκλησία παραμένει τό κουτσομπολιό. Παπάδες, έπίτροποι, θαμώνες του ιερατικού γραφείου καί άλλα, περαστικά, πρόσωπα έπεξεργάζονται τίς εΐκόνες καί συντάσσουν τήν όριστική έκθεση των ένουώσεων.

άναφέρεται ότι ή Σύνοδος «έθεώρησε καί τήν ψυχοφθόρον καί σκανδαλοποιόν συμπεριφοράν του λαΐκου Νικολάου Σωτηροπούλου, τόσον έν ‘Ελλάδι όσον καί έν τή ‘Ιερᾷ ‘Αρχιεπισκοπῇ Αύστραλίας». ‘Η διατύπωση είναι χαρακτηριστική: «έθεώρησε». Δέν «έδίκασε». Καί πράγματι δέν έγινε δίκη. ‘Ο κατηγορούμενος δέν κλήθηκε νά παραστεί καί νά άντικρούσει τήν όποια κατηγορία. Του έπιβλήθηκε, όμως, ή βαρύτατη ποινή της «τέλειας έξουώσεως». ‘Αφορίστηκε. ‘Αξιοσημείωτο είναι ότι μετά έπτά χρόνια από τήν έπιβολή της ποινής... άλλαξε τό κατηγορητήριο έπί του όποιου είχε αυτή στηριχθεί. ‘Η Σύνοδος του Οΐκουμενικού Πατριαρχείου, γνωστοποιεί έγγράφως (‘Αρ. Πρωτ. 938/16-12-2000) ότι ή ποινή του κ. Σωτηροπούλου άφορούσε ενεργειές του στήν ‘Ελλάδα καί όχι στήν Αύστραλία! Τότε, όμως, άρμόδια νά άσχοληθεί μέ τό θέμα, καί έπί τέλους νά τόν δικάσει, ήταν καί είναι ή ‘Ιερά Σύνοδος της Έκκλησίας της

‘Ελλάδος μέ τούς 80 Μητροπολίτες. Θά τό κάνει; “Η θά παραπέμψει τό θέμα στή Μέλλουσα Κρίση, στήν όποια, όμως, οί πάντες θά βρεθοΐμε κατηγορούμενοι καί πολλοί χωρίς νά έχουμε τό θάρρος νά άπολογηθοΐμε;

Μητροπολίτης της ‘Ελλαδικής Έκκλησίας ρωτήθηκε από λαΐκούς στήν τράπεζα ‘Ιερᾶς Μονής, πού πανηγύριζε, κατά πόσον ισχύουν οί ποινές αυτές, έτσι όπως έπιβάλλονται. ‘Η άπάντηση ήταν σιβυλλική μέν, αλλά ευγλωττη: «Αυτά είναι για τούς ανθρώπους. Για τό Θεό, φυσικά, δέν ισχύουν». Σέ πολλές συνειδήσεις ‘Ιεραρχών τό πρόβλημα της εκκλησιαστικής δικαιοσύνης είναι πληγή άνοικτη, αλλά δέν τολμοΐν νά τό θΐξουν.

Μιά ρήση του περίφημου Προέδρου των Η.Π.Α. Θωμά Τζέφερσον (1749-1826) είναι επίκαιρη: «Τρέμω για τή χώρα μου, όταν σέπτομαι ότι ο Θεός είναι δίκαιος», είχε πεί. ‘Ο νοών νοείτω...

Ε. Χ. Οικονομάκος

Πῶς λοιπόν, νά μή ξέρει πολλά ὁ Νεωκόρος, πού τό αὐτί του τό ἔχει μόνιμα κολημένο ἐκεῖ, πού βράζει τό κουτσομπολιό καί κρατάει μέσα του ἄρχετο ὅλων τῶν πληροφοριῶν, πού καταφτάνουν ἀπό ἐπίσημα καί ἡμιεπίσημα καί ἀνεπίσημα κέντρα ἐπεξεργασίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων; Ὅλες αὐτές τίς πληροφορίες, πού συγκεντρώνει ὁ Νεωκόρος, ὁ διάβολος δέν τίς κατέχει. Καί τίς παίρνει ἀπό δεύτερο χέρι.

Ἐπειδή, λοιπόν, διαθέτω αὐτό τόν πλοῦτο τῆς ἐνημέρωσης, θά σᾶς πῶ καί σᾶς μερικά πράγματα, γιά νά μάθετε.

Θά παρακολουθήσατε, ἀσφαλῶς, στήν τηλεόραση τόν προκαθήμενο Χριστόδουλο, νά προσπαθεῖ νά ἀποσείσει ἀπό πάνω του τή ρετσίνα τῆς ὠραιопάθειας καί τῆς ἀλόγιστης χλιδῆς. Ἀκούσατε τί εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, πού δείχνει νά αἰσθάνεται Μακαριώτατος, ὅταν φοράει βαρύτιμα ἄμφια, πού κοστολογοῦνται σέ δεκάδες ἑκατομμυρίων καί ἀλλάζει τίς δεσποτικές μέτρες, ὅπως κάποιος κοινός Ἑλληνας ἀλλάζει τίς τραγιάσκες; Εἶπε, ὅτι ὅλα αὐτά δέν εἶναι κοσμημένα μέ ἀληθινά χρυσάφια καί μέ γνήσιους πολύτιμους λίθους. Ἡ πατερίτσα εἶναι ἓνας σωλήνας, πού δέν ἀξίζει νά τόν πάρει κανεῖς γιά πολῦτιμο. Καί ἡ μέτρα δέν εἶναι πλουμισμένη μέ ἀληθινά διαμάντια, ἀλλά μέ γυάλινες χάντρες. Ἐχει ἐμφάνιση ἐντυπωσιακή, ἀλλά δέν εἶναι σχεδιάσμα καί ἐξάρτημα τῆς χλιδῆς. Ἀπλές ἀντιγραφές εἶναι τῆς μεγαλοπρέπειας, πού ἦταν διάχυτη στή ζωή τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καί πού διασώθηκε, σάν σέ κιβωτό, μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Αὐτά καί ἄλλα τέτοια πολλά εἶπε ὁ Μακαριώτατος. Καί ἐγώ, τώρα, ὁ φτωχός Νεωκόρος, θά σᾶς πῶ τά δικά μου. Αὐτά,

πού ἄκουσα ἀπό ἄλλους δεσποτάδες καί ἀπό τοὺς παπάδες, πού σχολιάζουν, σέ εἰκοσιτετράωρη βάση, τήν ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα.

Μιά μόνο ἀπό τίς μέτρες, πού κοσμοῦν διαδοχικά τό κεφάλι τοῦ προκαθημένου μας, δῶρο διεκδικητῆ ρασοφόρου, στοίχισε 5 ἑκατομμύρια δραχμές. Ναί, καλὰ διαβάσατε. Ἐνα καπέλο ἔκοψε 5.000.000 δραχμές. Καί αὐτό τό καπέλο τό θεώρησε εὐτελές ὁ Μακαριώτατος, ἐπειδή δέν εἶχε καρφιτωμένες πάνω του ἀληθινές πέτρες, ἀλλά ἀπλές, γυάλινες.

Καί μιά ἀρχιερατική στολή, ἀπό αὐτές, πού τίς ἐναλλάσσει καθημερινά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, γιατί θεωρεῖ πῶς ὑποτιμᾶται τό πρόσωπό του καί τό ἀξίωμά του, ἄν φορέσει ξανά τά ἴδια ἄμφια, γράφτηκε, ὅτι στοίχισε 28.000.000 δραχμές. Καί αὐτή ἡ ἀμφίεση, κατὰ τόν Μακαριώτατο, δέν προδίδει χλιδή καί σπατάλη, ἀλλά ὑπηρετεῖ ἀποκλειστικά καί μόνο τή μεγαλοπρέπεια τῆς λατρείας καί ἀναδεικνύει τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας (!!!).

Σᾶς καταθέτω καί τοῦτο, συμπληρωματικά. Τό γραφεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας βουΐζει καθημερινά καί στενάζει ἀπό τά σχόλια καί τίς ἐπικρίσεις καί τό σαρκασμό σέ βάρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Ὅλοι ξαναφέρνουν στήν κουβέντα τήν ἀρρωστημένη του ὠραιопάθεια καί τήν ὑπέρμετρη, τή σπάταλη χρήση τοῦ χρυσοῦ στήν ἀμφίεσή του. Καί, στό τέλος, καταλήγουν ἄλλοι νά γελοῦν καί ἄλλοι νά βρίζουν. Καί δέ βρίσκεται οὔτε ἓνας, πού νά τόν ὑπερασπίζεται. Νά παίρνει τό μέρος του. Νά δικαιολογεῖ τό πάθος του γιά μεγαλοπρέπεια (!!!).

Αὐτά ἀπό μένα, τό Νεωκόρο, πού ξέρω περισσότερα μυστικά καί ἀπό τό διάβολο.

Ὁ Νεωκόρος

ΨΙΘΥΡΟΙ

Τό γύρω του κόσμου.

Οι πλαστογραφίες του κ. Χριστοδούλου κάνουν τό γύρω του κόσμου. Ίσαμε σήμερα δέν τόλμησε νά τίς ἀντιμετωπίσει ὡς υπεύθυνος προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τό ἀποτέλεσμα εἶναι γι' αὐτόν τραγικό. Τό θέμα ἔρχεται καί ξανάρχεται στήν ἐπικαιρότητα, γράφεται καί ξαναγράφεται στίς ἐφημερίδες καί ὅλοι ἐνημερώνονται, πῶς ὁ δράστης αὐτῆς τῆς ἀπεχθοῦς πράξης εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος.

Κατά τήν τελευταία Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας, στίς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 2001, τό θέμα παρουσιάστηκε στήν ὁλομέλεια τοῦ Σώματος. Χρέος τοῦ προέδρου Χριστοδούλου ἦταν νά τό χαρακτηρίσει μείζον θέμα καί νά τό ἀντιμετωπίσει. Νά ζητήσει ὁ ἴδιος καί μάλιστα ἐπίμονα-τῇ διεξαγωγῇ ἀνακρίσεων καί τόν καταλογισμό εὐθυνῶν. Ἄν ἡ καταγγελία ἦταν ἀνακριθῆς καί ἀποσκοποῦσε στήν προσβολή τοῦ κύρους τοῦ Ἱεράρχη, πού φερόταν ὡς δράστης τῆς πλαστογραφίας, νά τιμωρηθοῦν ἐκεῖνοι, πού στοιχειοθέτησαν τίς καταγγελίες. Ἄν, ὅμως, οἱ καταγγελίες ἦταν πιστή ἀπεικόνιση τοῦ ἐγκλήματος, νά καθίσει στό ἐδῶλιο καί νά τιμωρηθεῖ ὑποδειγματικά ὁ δράστης τῆς πλαστογραφίας.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος Χριστόδουλος, ἔντρομος καί ἀνήσυχος, ἔδωσε ἐντολή στούς πρακτικογράφους νά μή γράψουν στά πρακτικά τήν καταγγελία. Γιατί αὐτό; Γιά νά μήν ἐμφανίζεται στό βιβλίο τῶν Πρακτικῶν καί γιά νά μήν ἀνακαλύψουν οἱ μεταγενέστεροι τήν πλαστογραφία. Ἀκριβῶς, ἐπειδή πλαστογράφος εἶναι ὁ ἴδιος, ἐπειδή αὐτός ἔγραψε, μέ τό ἴδιο του τό χέρι καί μέ τόν ἰδιότυπο γραφικό του χαρακτήρα, τά

ἐπίμαχα ψηφοδέλτια, προσπάθησε νά καταπνίξει τήν καταγγελία.

Ἀλλά, δυστυχῶς γιά τόν κ. Χριστόδουλο, ἔγινε τό ἀντίθετο. Ἡ ἀπεχθής πράξη τῆς πλαστογραφίας ἔκανε τό γύρο τοῦ κόσμου. Οἱ ἐφημερίδες, ἡ μιά μετά τήν ἄλλη, φιλοξένησαν δηλώσεις Ἱεραρχῶν καί ρεπορτάζ, πού ἐπιβεβαιώνουν καί τήν πράξη τῆς πλαστογραφίας καί τήν ἀπόπειρα διαγραφῆς τῆς ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Κατά τά ἄλλα, ὁ κ. Χριστόδουλος συνεχίζει (ἀνευθυνόβη) τό στιγματισμό τῶν ἀντικοινωνικῶν πράξεων, πού γίνονται ἔξω ἀπό τά μέγαρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Γιά τά μέσα δέ λέμε τίποτα.

Θεατρικό δίδυμο;

Τό «εὐσεβές» καί τό μή «εὐσεβές» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρακολουθοῦν συνεχῶς τήν ἴδια θεατρική παράσταση.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐμφανίζεται στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί στά δημόσια θήματα καί ἐπαναλαμβάνει σέ ὑψηλούς καί σέ χαμηλούς τόνους τή διαβεβαίωση, ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα ἀγκάθι στίς σχέσεις του μέ τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅτι ὅλα κυλοῦν ὁμαλά καί ὑπάρχει ἀδελφική κοινωνία καί ἐπισκοπική κατανόηση.

Καί, τόν ἴδιο καιρό καί σέ μόνιμη βάση, ὁ δημοσιογράφος του, πού πολλοί τόν ἔχουν προσδιορίσει ὡς αὐλικό τοῦ κ. Χριστοδούλου καί τόν χαρακτηρίζουν ὡς his master's voice καί ὡς κόλακα καί ὡς χειροκροτητή, προβάλλει στίς στήλες τῆς ἐφημερίδας, στήν ὁποία δημοσιογραφεῖ, καί, χωρίς διακοπή, κατηγορεῖ τό Πατριαρχεῖο, ὅτι συνεχῶς προδίδει τήν ἀγάπη, ὑπονομεύει τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τορπιλίζει τίς ἀδελφικές σχέσεις Ἀθηνῶν καί Φαναρίου.

Νά εἶναι αὐτό θεατρικό δίδυμο, πού λει-

τουργεῖ πρὸς δύο κατευθύνσεις; Νά δε-
χτοῦμε, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καθησυχάζει
ἡ-ἀκριθέστερα-ἀποκοιμίζει τὸ λαὸ προβά-
λοντας τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνετοῦ καὶ τοῦ εἰρη-
νευτῆ καὶ διοχετεύει ἀκατάπαυστα, μέ τὴν
πέννα τοῦ αὐλικοῦ του, μηνύματα ἐχθρότη-
τας στὸ Φανάρι, καταλογίζοντας μονόπαντα
τὴν εὐθύνη τῆς κακοδαιμονίας; Ἡ νά ὑπο-
θέσουμε, πὼς ὑπάρχει πλήρης ἀσυνεννοη-
σία στὸ μέγαρο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς χλιδῆς
καὶ δὲ γνωρίζει ὁ ἄρχοντας τί κάνει ὁ χειρο-
κροτητῆς του καὶ ὁ χειροκροτητῆς δέν στα-
ματᾷ τὸ χειροκρότημα γιὰ νά ἀκούσει πὼς
ἐκφράζεται ὁ προϊστάμενός του;

Ἡ προβληματική σιωπή.

Λαλίστατος ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅταν πι-
στεύει πὼς μπορεῖ νά κατακερανώσει τοὺς
ποικίλους παράγοντες τοῦ δημόσιου βίου.
Ἄλλαλος, ὅταν μπροστὰ του ξεδιπλώνον-
ται οἱ πυορροοῦσες πληγές τῆς ἐκκλησια-
τικῆς διοίκησης.

Παρατηρήσατε; Κάθε φορά, πού θά
ἐμφανιστεῖ, εἴτε στὸν ἄμβωνα κάποιου Να-
οῦ, εἴτε στὸ παράθυρο κάποιου τηλεο-
πτικοῦ καναλιοῦ, θά βγάλει ἀπὸ τὸ στόμα
του φωτιές. «Γραικύλοι», «διανοούμενοι»,
«πολιτικοί», «γιατροί», «δικηγόροι», «δημο-
σιογράφοι», «διαπλεκόμενοι», μὴ «διαπλε-
κόμενοι», ὅλοι ἔχουν δεχτεῖ τὴν καταιγίδα
τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἐλέγχων. Ἀλλά γιὰ
τὸ φαῦλο περίγυρο τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ
μεγάλου, μήτε ψίθυρος.

Καὶ γιὰ νά ἐμφανίσουμε, πρὸς τὸ παρόν,
ἓνα ἀπὸ τὰ πολλά παραδείγματα. Ἐπὶ ἓνα
ὀλόκληρο μῆνα ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα πα-
ρουσίασε τρανταχτὰ στοιχεῖα γιὰ μιὰ
ὀργάνωση, τὴν Pro Europa, μέ τὴν ὁποία
ἔχει στενὴ συνεργασία ὁ Μακαριώτατος.
Τὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν, πὼς ἡ ὀργάνω-
ση αὕτη εἶναι «μαίμου», πὼς ὁ κύριος μο-
χλὸς τῆς καὶ προσωπικός φίλος τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου εἶναι

πρόσωπο μέ πολύ σκοτεινὴ ἱστορία, πὼς τὰ
ἐπίσημα πρόσωπα, πού παρουσιάζονται ὅτι
τὴν ἐκπροσωποῦν στὸν εὐρωπαϊκὸ καὶ στὸ
ἐλληνικὸ τῆς σχῆμα, διαμαρτύρονται καὶ
δηλώνουν ὅτι δέν ἔχουν καμμιὰ ἀνάμειξη,
ὅτι ἡ διαχείριση τῶν πολλαπλῶν πόρων
εἶναι ἐντελῶς ἀδιαφανὴς καὶ πολλά ἄλλα.
Καὶ καλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά δώσει
ἐξηγήσεις, μέ ποιές προϋποθέσεις καὶ μέ
ποιές ἐξασφαλίσεις ἀνέθεσε στὸν ὑποπο-
αὐτὸ μηχανισμό τὴν προβολή τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος στὸ Ἴντερνέτ καὶ τὴν
ὀργάνωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς φιλαν-
θρωπίας, καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλους εὐαί-
σθητους τομεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἔργου; Καὶ ὁ Μακαριώτατος, σέ ὅλες αὐτές
τίς καταγγελίες καὶ σέ ὅλες αὐτές τίς προ-
κλήσεις,...σιωπᾷ. Σὰ νά μὴν ἀκούει. Σὰ νά
μὴν ἔχει τί νά ἀπολογηθεῖ. Σὰ νά μὴ τολ-
μᾷ νά ἐκποματίσει τὸ βόθρο.

Εὐκολὴ γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ἡ κριτι-
κὴ τῶν ξένων σκανδάλων. Δύσκολη ἡ ἀπο-
λογία γιὰ τὰ ἐγκλήματα, στὰ ὁποῖα ἐνέχε-
ται προσωπικά.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχᾶτο.